

[Aksel Larsen.]

og de enkelte Udgiftsposter paa Finansloven skal samle Flertal i begge Ting for at blive gennemført. Hvis enkelte uproduktive Udgiftsposter ikke kan samle Flertal i Folketinget, fordi Socialdemokratiet, de Radikale og Kommunisten gaar imod dem, kan de ikke komme ind paa Finansloven, og saa bliver altsaa disse Beparelser gennemført ifølge den Teori, Socialministeren gør sig til Talsmand for.

Vi skal anvise saadanne Felter. Da vi ikke har faaet Finanslovsforslaget endnu, mener jeg, vi har Ret til at vente, til det kommer, men saa skal vi ogsaa straks gaa i Gang med at foretage den fornødne Berøring af det. Vi kunde ogsaa anvise andre Veje til at skaffe Penge: Forøgelse af Arbejdsgivernes Bidrag f. Eks., eller en kraftig Indtægtsbeskatning af de større Indtægter, og forskellige andre Ting.

Som Svar paa Spørgsmaalet, hvorledes dette skulde gennemføres, kan jeg kun gentage, hvad jeg sagde forleden, at saadanne Ting kan gennemføres, hvis man ikke forhindrer Arbejderne i at gøre noget for at faa det gennemført. Naar der er over 300 000 Medlemmer i De samvirkende Fagforbund, og naar det maa være en af De samvirkende Fagforbunds Opgaver at varetage de arbejdsløses Interesser, vil det være rimeligt at benytte denne mægtige organisatoriske Styrke til at lægge et alvorligt Tryk paa de Partier og paa de Grupper her i Samfundet, som til Trods for, at de maa erkende, at Understøttelserne er for lave, dog vægrer sig ved at give ordentlige Understøttelser.

Vi har jo faaet en temmelig uhyggelig Skolelærdom i den senere Tid. Medens det tidligere var saadan, at Arbejderne regnede med, at deres Organisationer skulde bruges som Kamporganisationer, saa har dette ikke maattet være Tilfældet i den senere Tid. Derimod er en hel Del af Venstres Vælgerø og de Konservatives Vælgere ude paa Landet begyndt at benytte sig af udenomparlamentariske Kampmidler, forskellige Valutaaktioner, Produktionsstrejke o. s. v. for at lægge et Tryk paa Lovgivningsmagten og paa Bankerne her i dette Samfund.

Man har fra den Side stillet Krav op, som ved deres Gennemførelse vilde virke absolut arbejderfjendtlige. Arbejderne burde

faa Øjnene op og sige: her ser vi, hvorledes Storbønderne vil gennemføre den Slags Ting, hvor meget mere maa saa ikke vi ved Hjælp af udenomparlamentariske Midler forsøge at lægge et Tryk paa rette vedkommende.

Socialdemokratiet er jo i Ord ikke helt fremmed for dette. Jeg mindes i hvert Fald een Gang, hvor man som Følge af visse parlamentariske Begivenheder truede med Generalstrejke for at tvinge visse Forholdsregler igennem. Det var Fagforeningerne, man lod træde frem paa Arenaen. Fordi nogle enkelte Mennesker var blevet arbejdsløse, saa sagde man: nu skal der være Generalstrejke, indtil de har faaet Arbejde igen. Naar man ved den Lejlighed kunde true med at anvende Fagforeningerne, saa skulde man tro, at den Tanke ikke kunde være saa fremmed, at man i dette Tilfælde, hvor det drejer sig om hundred Tusinde arbejdsløse eller mere, virkelig kunde anvende Fagorganisationerne for med Trusel om alvorlige faglige Aktioner at tvinge det kapitalistiske Samfund til at efterkomme sin selvfølgelig Pligt overfor de Mennesker, som man nægter Arbejde. Det er den Vej, vi tænker os, man skal gaa frem. Vi har saa tidt her i Tinget givet Udtryk for, hvad vi forstaar derved, hvorledes vi mener, den Slags Ting skulde gøres; men derfor er det alligevel nødvendigt at sige det nu, for ellers vilde man fra socialdemokratisk Hold forvirret spørge: hvorledes tænker I det gjort? og jeg gentager altsaa min Anvisning. Jeg anser det for en Vej, der kan betrædes, og som kan føre til Resultater, og jeg tror for øvrigt at det ogsaa vil have Virkninger, bortset fra, om Socialdemokratiet vil sætte alvorligt ind for Forslag af denne Art.

Men naar man stiller sig paa det Standpunkt, den højtærede Socialminister her gør, tager man Grunden bort fra det Forslag om udvidet Ret for Arbejdsløsheds-kasserne til at yde Understøttelse, som er stillet af Regeringen. Den højtærede Socialminister siger for at afvise vore Forslag, at der jo er tilvejebragt en Ordning, hvorved Hjælp kan ydes i forskellige Tilfælde, og denne Ordning hedder Socialreformen; men hvis den højtærede Socialminister nu er af den Mening, at Socialreformen yder tilstrækkeligt, saa at Hjælpefor-